ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΜΑΪΟΥ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Πελαγίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῆς Ἁγίας γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας

Ἦχος δ'
Ἔδωκας σημείωσιν

Βάπτισμα τὸ πάνσεπτον, καὶ Ἱερὸν καὶ σωτήριον, Πελαγία ποθήσασα, σπουδὴ ἐπεζήτησας, καὶ εὑροῦσα Μάρτυς, τὸν μυσταγωγοῦντα, μέτ' εὐφροσύνης καὶ χαράς, τῶ ποθουμένω θᾶττον προσέδραμες, καὶ ξένων κατηξίωσαι, θεωριῶν ἀξιάγαστε, ὡς νεᾶνις Ὀπίσω δέ, τοῦ νυμφίου σου ἔδραμες.

Κόσμον τὸν ἐπίγειον, καταλιποῦσα ὧς πρόσκαιρον, καίφθαρτόν καὶ εὐμάραντον, τὴν θείαν εὐπρέπειαν, ὡς ἀεὶ ἐστῶσαν, καὶ ὧς κεκτημένην, διηνεκῆ τὴν χαρμονήν, καὶ θυμηδίαν καὶ καθαρότητα, συντόνως κατεδίωξας, καὶ παρθενία προσείληφας, τῶν Μαρτύρων τὴν εὔκλειαν, δι' ἀμφοὶν ἀναλάμψασα.

Ἄπειρον καὶ ἄφραστον, τῶν σῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος, Πελαγία πανεύφημε, Χριστὸν γὰρ ποθήσασα, καθαρὰ καρδία, καὶ τελειοτάτη, τῶν αἰκισμῶν καὶ τοῦ πυρός, καὶ τῶν βασάνων καταπεφρόνηκας διὸ σε καρτερόψυχε, θαλαμηπόλον οὐράνιον, ὁ νυμφίος εἰργάσατο, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Τῆς Ἑορτῆς

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσὴφ

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σὲ Νυμφίε μου ποθῶ, καὶ σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, καὶ συσταυροῦμαι, καὶ συνθάπτομαι τῶ βαπτισμῶ σου, καὶ πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καὶ θνήσκω ὑπὲρ σοῦ, ἵνα καὶ ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἄμωμον, προσδέχου τὴν μετὰ πόθου τυθεῖσάν σοί, Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἁγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.
Πελαγία τὸν αἶνον εἰκότως πλέκω.
Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον

Πελάγει, τῶν σῶν θαυμάτων πλέοντι, αὔραν τοῦ Πνεύματος, νὺν μοὶ παράσχου Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία πανεύφημε, καὶ πρὸς λιμένα εὔδιον, τῶν σῶν ἐπαίνων καθοδήγησον.

Ἐκ βρέφους, προγνωστικῶς τῶ Κτίστη σου, ἀνατεθεῖσα σεμνή, τὴν τῶν φθαρτῶν ἀπέρριψας στοργήν, Πελαγία πανένδοξε, ἀρρενωπῶς τὰ πάθη δέ, θεία δυνάμει κατεπάτησας.

Λουτρὸν μέν, ἐπιθυμοῦσα δέξασθαι, τὸ τοῦ Βαπτίσματος, Ἱερουργὸν εὑροῦσα δὲ Χριστοῦ, Πελαγία προσέδραμες, καὶ μετασχοῦσα γέγονας, φωτὸς ἐνθέου Μάρτυς ἔμπλεως.

Θεοτοκίον

Ἁγίων, ἁγιωτέρα πέφηνας, Παρθένε ἄχραντε, τὸν τῶν Ἁγίων Ἅγιον Χριστόν, ἐν ἀγκάλαις βαστάσασα τὸν θεϊκαὶς δυνάμεσι, πᾶσαν τὴν κτίσιν περιέχοντα.

Ὠδὴ γ'

Εὐφραὶ νεται ἐπὶ σοὶ

Γῆ ὥσπερ τὶς ἀγαθή, προσηκαμένη λογικὰ σπέρματα, Μάρτυς Χριστοῦ πάνσοφε, ταῦτα δαψιλῶς ἐγεώργησας.

Ἰθύνθης ὡς ἐκλεκτή, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Θεὸν σπεύδουσα, Μάρτυς Χριστοῦ ἔνδοξε, θείοις ῥωννυμένη διδάγμασι

Θεοτοκίον

Ἀνέστησας ὦ σεμνή, τὴν πεπτωκυίάν μου μορφὴν τέξασα, τὸν προφανως αἴτιον, τῆς ὑπερφυοῦς ἀναστάσεως.

Ὁ Εἱρμὸς

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ κράζουσα, Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Τῶ πόθω τοῦ Χριστοῦ, τὴν ψυχὴν πυρουμένη, ὑπῆλθες ἀνδρικῶς, τῶ σφοδρῶς ἐκκαέντι, θεόφρον χαλκουργήματι, Πελαγία καὶ γέγονας, τῶ Δεσπότη σου, εὐωδεστάτη θυσία, ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, φαιδρῶς ἑορτάζομεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Ὠδὴ δ'

Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα

Τὴν τοῦ Δεσπότου πορφύραν ἐνδεδυμένη, διὰ λουτροῦ πανένδοξε παλιγγενεσίας, πᾶσαν τὴν τοῦ βίου τερπνήν, πορφύραν ἐκδέδυσαι, Μάρτυς Πελαγία πανέντιμε.

Ὁ πόθος τῶν οὐρανίων ὡραιοτήτων, τοὺς ἐπὶ γῆς ἠμαύρωσε, πόθους, Ἀθληφόρε, ἐπτερώθης Χριστῷ, βοῶσα καὶ λέγουσα, Δόξα τὴ δυνάμει σου Κύριε.

Νενοθευμένην θρησκείαν καταλιποῦσα, τὴ τοῦ Χριστοῦ προσέδραμες, σοφῶς Πελαγία, Μάρτυς παναοίδιμε, εἰδώλων πατήσασα, πᾶσαν τὴν ἀπάτην θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, παρθενεύουσα πάλιν, ὅθεν ἀσιγήτοις φωναίς, τὸ Χαίρέ σοὶ Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ὠδὴ ε'

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Ἰσχυσας τοῦ ἐχθροῦ, καταλύσαι τὸ φρύαγμα, πανεύφημε Πελαγία, τῶ Σταυρῶ τοῦ Δεσπότου, σωθεῖσα καὶ τὴ χάριτι.

Νὺν χαίρεις ἀληθῶς, συναφθεῖσα νυμφίω σου, ὑπέρλαμπρε μαρτυρίου, καὶ τῆς σῆς παρθενίας, τὰς λαμπάδας κατέχουσα.

Θεοτοκίον

Ὁ Κύριος ἐν σοί, Θεομῆτορ ἐσκήνωσε, τὸν ἄνθρωπον ἀναπλάττων, τὸν φθορὰ πεπτωκότα, ἀπάτη τὴ τοῦ ὄφεως.

Ὠδὴ ϛ'

Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς

Νομίμως, τῷ Χριστῷ νυμφευθεῖσα διήνυσας, τοῦ μαρτυρίου τὸν δρόμον, ἐπικαλουμένη τὸν σὸν νυμφίον, καὶ λιμένι, γαληνοτάτω τούτου προσώρμισας.

Ἐπλάκη, σὴ κορυφὴ ὡραιότατος στέφανος, δικαιοσύνης θεόφρον, Πελαγία, Μάρτυς στεφανηφόρε τὴν γὰρ πίστιν, μέχρι τέλους ἐτήρησας ἄτρωτον.

Θεοτοκίον

Ἰὸν μέν, πρὶν ἀκοαῖς τῆς Εὔας ἐξέχεεν, ὁ σκολιώτατος ὄφις, σὺ δὲ μόνη τοῦτον ἐξετινάξω, Θεομῆτορ, τὸν ἀναιρέτην τούτου κυήσασα.

Ὁ Εἱρμὸς

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τὴ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Πελαγίας.

Στίχοι

· Βοὸς τὸ χαλκούργημα πὺρ φανὲν φλέγον,
· Βληθεῖσαν ἔνδον τὴν Πελαγίαν φλέγει.
· Ἀμφὶ τετάρτη Πελαγίη καύθη βοῒ χαλκῷ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἱλαρίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

· Ἔγνων τὸν Ἱλάριον Ἱλαρὸν φύσει,
· Ὃς θαυματουργεῖ ἐν τάφῳ τεθειμένος.

Ταὶς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'

Ἐν τῇ καμίνω, Ἀβραμιαῖοι

Καμίνου δίκην, τὸ κεκαυμένον Μάρτυς ὄργανον, θείω πυρσουμένη ἔρωτι τοῦ Χριστοῦ, ὑπομένουσα ἐκραύγαζες, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὁ περιβάλλων, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις ἔνδοξε, Μάρτυς γυμνωθεῖσαν θεία περιβολὴ, κατεφαίδρυνέ σε ψάλλουσαν, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, χαῖρε, διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοὶς κραυγάζουσιν, Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὠδὴ η'

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ

Ὡς Μάρτυς, ὡς λίαν ἀψευδής, Χριστοῦ Πανεύφημε, τὴν τούτου δύναμιν, ἐθεολόγησας ἅπαντας, θεοφρόνως ἐκδιδάσκουσα, καὶ πρὸς εὐσέβειαν λαοὺς εἵλκυσας ψάλλσντας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σαφῶς μνηστευθεῖσα τῷ Χριστῷ τὴν τοῦ τυράννου ὁρμήν, πᾶσαν κατέσβεσας, σοφίας πέλαγος βρύουσα, Πελαγία πανσεβάσμιε, καὶ διαδήμασι τρισὶ Μάρτυς κεκόσμησαι, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τὸν κύριον,

Θεοτοκίον

Πατρὸς ἐξ ἀνάρχου τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ὁμολογοῦμεν πιστοί, ἐκ σοῦ Πανάμωμε λέγοντες σεσαρκῶσθαι τὸν συνάναρχον, μονογενὴ Λόγον Πατρὶ καὶ θείω Πνεύματι, καὶ βοῶμεν, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμὸς

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὠδὴ θ'

Λίθος ἀχειρότμητος

Λόγος ἐξειπεῖν οὐκ ἰσχύει, τοὺς σοὺς ἐπαίνους Πελαγία, πέλαγος θαυμάτων γὰρ βρύεις, τοῦ σοῦ νυμφίου ῥώμῃ καὶ χάριτ, ὅνπερ καὶ νῦν δυσώπησον, πάντας σωθῆναι τοὺς ὑμνούντάς σε.

Ἔστης τῆς ἐφέσεως νύμφη, στεφανηφόρε Πελαγία, τῷ τῶν ὀρεκτῶν ἀκροτάτω, ἀξιωθεῖσα Μάρτυς παρίστασθαι, καὶ τὴν τρυφὴν ἀπείληφας, τῆς αἰωνίου ἀπολαύσεως.

Κόσμω τὴν εἰρήνην βραβεύειν, τὸν σὸν νυμφίον ἐκδυσώπει, Μάρτυς Πελαγία θεόφρον, τὴν Ἐκκλησίαν διαφυλάττουσα, ἐκ πειρασμῶν καὶ χάριτι, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας Καταυγάζουσα.

Θεοτοκίον

Ὡράθης Παρθένος καὶ Μήτηρ, ὑπερφυῶς Θεογεννῆτορ, Λόγον συλλαβοῦσα τοῦ Θεοῦ, καὶ σαρκωθέντα τοῦτον γεννήσασα, δι' οὗπερ νὺν σωζόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἱρμὸς

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.